

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa M. Ł. i I. C.-Ł.
przeciwko [...] Bankowi [...] w K.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. A. P.-R. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w K.) kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych), zwiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub

4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powodowie złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 maja 2015 r. oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 listopada 2012 r., którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo o ustalenie nieważności umowy o kredyt zawartej przez powodów w dniu 23 marca 1993 r. z pozwanym [...] Bankiem [...]. Powołując się na podstawę wskazaną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem pozwu, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazali na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i twierdzili, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii:

- „czy dysponowanie środkami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa w ten sposób, że dysponent, uprawniony do dysponowania nimi zgodnie z prawem budżetowym, ustala w formie pisemnej – z własnoręcznym podpisem i wskazaniem pełnej nazwy sprawowanego urzędu, opatrzywszy to pismo datą, lecz bez podania podstawy prawnej, ale z powołaniem się na akta konkretnej sprawy – czy i w jakiej kwocie należy udzielić konkretnemu podmiotowi prawa prywatnego środki z budżetu państwa zdeponowane na wyodrębnionym funduszu, stanowi władcze rozstrzygnięcie, noszące cechy decyzji administracyjnej. A także, czy takie uprawnienie może być scedowane przez dysponenta tych środków na inny podmiot w drodze umowy cywilnoprawnej bądź publicznoprawnej”;
- „czy umowa, której celem jest unicestwienie w części skutku decyzji administracyjnej, korzystnej dla kontrahenta strony, jest sprzeczna z

zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 Kodeksu cywilnego, gdy to kontrahent beneficjenta decyzji administracyjnej doprowadza do jej zawarcia, mimo że byt prawny tej decyzji nie wpływa negatywnie na sferę jego praw”.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez nich przesłanki, uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostali tym wymaganiom. Formułując zagadnienia prawne pominęli to, że przedstawione wątpliwości dostrzegają na gruncie regulacji zawartych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie zasad funkcjonowania oraz źródeł zasilania Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa (Dz.U. Nr 49, poz. 222 ze zm.) i w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 6 sierpnia 1992 r. w sprawie określenia zasad i trybu udzielania dotacji na restrukturyzację rolnictwa i jego otoczenia oraz na częściowe sfinansowanie nakładów inwestycyjnych poniesionych w 1992 r. na zaopatrzenie wsi w wodę i poprawę gospodarki wodno-ściekowej (Dz.U. Nr 66, poz. 335). Nie skonkretyzowali na czym – ich zdaniem – polegają poważne wątpliwości wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, mimo że Sąd Najwyższy zajmował już stanowisko w tej sprawie na skutek skargi kasacyjnej od wyroku z dnia 13 marca 2013 r. Ograniczyli się do sformułowania

pytań, na które *notabene* sami udzielili odpowiedzi, a przede wszystkim nie wykazali, że wyjaśnienie przytoczonych wątpliwości jest konieczne dla rozstrzygnięcia wniesionej skargi kasacyjnej. Podkreślając znaczenie przedstawionych zagadnień dla praktyki sądowej, pominęli natomiast okoliczność, że pierwsze z powołanych rozporządzeń utraciło moc z dniem 19 stycznia 1994 r., a drugie – z dniem 31 grudnia 1992 r.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie występuje wskazana przez skarżących przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. i na podstawie § 19 oraz § 6 pkt 7 w związku z § 2 ust. 3 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) przyznał adw. A. P. od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom w postępowaniu kasacyjnym.